

Harakiri per etapes

written by Pere Grau i Rovira | 3 de desembre de 2024

Com ja era de suposar, a la consulta dels militants en Junqueras ha obtingut el nombre més gran de vots, però no són suficients per evitar una segona volta. Deixem ara per un moment a part si el dia 14 aconseguirà la majoria o si la tindran els "roviristes". Tant en un cas com en l'altre el partit català més antic es fa l'harakiri per etapes. Això no pot alegrar cap ciutadà català, però és una trista realitat,

La majoria dels comentadors estan d'acord que la davallada d'ERC, les seves patacades electorals, una rere l'altra, es deuen sobretot (i aquí valen els fets i no els discursos) a haver posat l'eix esquerrà per davant de l'eix nacional. I en aquesta línia tan poca confiança mereixen de moment tant Junqueras com Godàs/Rovira.

A veure... L'home totpoderós, el sobirà absolut d'ERC durant anys, enquimerat per la possibilitat de no ser ell el protagonista principal i absolut de la consecució de la independència, no va donar suport al procés de l'1-0 del 17, com Catalunya tenia dret a esperar d'ell. I encara és el principal obstacle per a la formació d'un bloc estratègic independentista que pugui posar el règim espanyol contra les cordes. Ho he escrit més d'una vegada: un Junqueras generós que hagués fet costat a Puigdemont sense reserves, s'hauria convertit en el candidat amb més possibilitats de ser president d'una república catalana. No haver-ho comprès ha estat el gran error d'aquest home, sense dubte de grans qualitats. Però si no fa un gir de 180° –i això seria ben bé un miracle en el qual costa de creure, quins motius pot tenir l'electorat per no continuar donant estrepitoses patacades a ERC? I què passa amb els "roviristes"? Com poden ser de fiar els que es posen al darrere de la dona que ha fet possible la presidència d'Illa, i lliurar així la nostra primera institució al lacai de Pedro Sánchez?

Es poden fer totes les il·lusions que vulguin, però ERC no tornarà a redreçar-se si no acaba d'una vegada de deixar-se prendre el pèl pels manaires de Madrid, i no acaba amb les contradiccions entre proclamar-se independentista i fer el joc als nostres contraris. I que ningú em surti amb l'argument que ara per ara la independència és impossible i cal assegurar la gestió del dia a dia. Certament, la independència serà impossible ara i sempre, si tots els que la volen no formen un front estratègic comú, en les paraules i en els fets.

Dit tot això, comprenc, però, que molts militants d'ERC encara voten en Junqueras, perquè segurament creuen que sense una figura com la d'ell el partit es convertiria en residual. Però això pot passar també si ell segueix la seva política dels darrers anys.

Foc Nou era una possibilitat desaprofitada. Encara que tregui concessions per la segona volta, quina seguretat hi ha de què siguin després acomplertes? En acabat els hi poden dir: Nois, la voluntat hi és, però les coses són com són... Aviam si amb un miracle aconseguen deturar l'harakiri...

Una darrera observació. Algunes veus han demanat amb quin dret s'exigeix de Junqueras que es retiri si no se li exigeix també a Puigdemont. Qui parla així o bé ho fa per convicció partidista o bé perquè no hi veu més enllà del nas. La diferència entre els dos homes crec que és ben clara. En Junqueras, portat pel desig de ser ell la figura principal de la nació, i al mateix temps fent tot el que pot per no arribar a ser-ho mai, un home que no reconeix errors ni n'aprèn. En Puigdemont, portat al lloc que li ha costat tan car, empès pel desig de complir un deure i que (ho ha dit i repetit encara que tants no se'l creguin) tornaria a la vida privada tan aviat com pogués. Un home que ha reconegut els seus errors i n'ha après, i que ara amb Junts ha fet un primer pas per convertir el partit en un pal de paller nacional, encara que els fets posteriors ho confirmin.